

De VN: probleem of oplossing

Nu september 2011 dichterbij komt, willen we onze vrienden vragen het Palestijnse volk te blijven gedenken in hun gebeden. Bid dat onze leiders de komende weken de goede richting weten te vinden die de vrede in de regio en in de wereld dient.

Het idee om naar de Verenigde Naties te gaan om volledige erkenning als staat te krijgen is een legitiem initiatief, al doen er zich complicaties voor. Aan de ene kant is het na meer dan zestig jaar na het begin van het conflict de hoogste tijd voor de internationale gemeenschap om te handelen met het oog op de bevrijding en onafhankelijkheid van Palestina. Aan de andere kant zorgt de schijnbaar onbreekbare band tussen de Verenigde Staten van Amerika en Israël er voor dat sindsdien talrijke resoluties van de Verenigde Naties en de implementatie daarvan zijn tegengewerkt of voorkomen. In plaats van dat de oplossing van het conflict dichterbij komt, lijkt deze verder weg te zijn dan ooit en bevinden we ons in een dodelijke impasse. De enige beweging op de grond is de bouw en uitbreiding van illegale Israëlische nederzettingen met een wijd vertakt netwerk van infrastructuur, waardoor de hoop op een levensvatbare Palestijnse staat verdwijnt.

Waarom gaan de Palestijnen naar de Verenigde Naties?

Sinds 1991 hebben de Palestijnse leiders ingezet op het realiseren van de politieke rechten van de Palestijnen door onderhandelingen. Hierbij werden zij vanzelfsprekend aangemoedigd door de Verenigde Naties, de internationale gemeenschap in het algemeen en het Kwartet (de VN, de VS, Rusland en de EU). De Oslo Akkoorden uit 1993 gaven valse hoop dat directe onderhandelingen zouden leiden tot het einde van de Israëlische bezetting van de Westelijke Jordaanoever inclusief Oost Jeruzalem en de Gazastrook, en tot de oprichting van een onafhankelijke en soevereine Palestijnse staat in 1999, naast de staat Israël, in overeenstemming met de resoluties van de VN. De onderhandelingen hebben nooit de gehoopte resultaten opgeleverd. Zij kwamen terecht in een vicieuze cirkel en werden volkomen nutteloos. De regering van Israël weigerde de resoluties van de VN te accepteren als uitgangspunten voor het vredesproces en stemde niet in met het opstellen van een tijdspad voor de onderhandelingen. Bovendien beschouwde Israël een aantal voor de uiteindelijke oplossing zeer belangrijke zaken, zoals de vluchtelingen, Jeruzalem, de nederzettingen en de grenzen van 1967, als niet onderhandelbaar. Deze voorwaarden maakten elke onderhandelingspoging bij voorbaat nutteloos en zinloos. Tegelijkertijd probeerde president Obama indruk te maken op Israël door de bouw en groei van nederzettingen een halt toe te roepen, maar dat bleek tevergeefs.

De Verenigde Staten slaagden er niet in een oplossing te bieden voor deze impasse, maar in plaats daarvan bleven zijn hameren op de heropening van de onderhandelingen tussen de twee partijen, ondanks dat de zinloosheid daar van reeds was bewezen. De passiviteit van de Verenigde Naties en de westerse machten lieten de Palestijnen één logische en natuurlijke optie, namelijk een beroep te doen op de VN. Het is vermeldenswaard dat het conflict om Palestina in 1947 ook begon met de

VN toen zij instemde met een verdeling van het land in twee staten, waarbij ze de wil van de Palestijnse meerderheid en hun zelfbeschikkingrecht totaal negeerde. De VN is daarom het juist adres. Zij heeft het probleem veroorzaakt en heeft daarom de verantwoordelijkheid het op te lossen.

Het blijft treurig dat de Verenigde Staten al hebben aangekondigd dat ze haar vetorecht zal gebruiken om de Palestijnse poging hun achterstallige recht op een onafhankelijke staat uit te oefenen te blokkeren. En dat terwijl president Obama in zijn toespraak tot de 65^e vergadering van de Verenigde Naties in september 2010 de president van de Palestijnse Autoriteit, Mahmoud Abbas, prees en zei dat de wereld volgende jaar [2011] overeenstemming zou bereiken over de oprichting van een Palestijnse staat.

Volgens het Handvest van de VN kan een staat VN-lidmaatschap verkrijgen als zowel de Veiligheidsraad als de Algemene Vergadering daar mee instemmen. In september zullen de Palestijnen hun aanvraag voor lidmaatschap indienen. De Palestijnen realiseren zich dat wanneer ze daarmee naar de Veiligheidsraad komen ze kunnen rekenen op een veto van de Verenigde Staten, maar wanneer ze eerst naar de Algemene Vergadering gaan, waar geen veto's mogelijk zijn, ze een goede kans maken op een tweederde meerderheid. De Algemene Vergadering wordt gevormd door 193 landen. Daarvan moeten er ten minste 129 voor lidmaatschap van de Palestijnse staat stemmen. Er zijn al 126 landen die de Palestijnse staat erkennen binnen de grenzen van 1967. Dit resultaat betekent niet het einde van alle moeilijkheden, maar het is wel een duidelijk signaal wat betreft de wens van de internationale gemeenschap en zal de Palestijnen steunen in hun onderhandelingen met de Israëliërs vanuit een krachtige positie en gelijke status als een erkende staat. Als Israël echter doorgaat met het schenden van de Palestijnse rechten, hopen en bidden we dat er geen toevlucht wordt genomen tot oorlog of geweld, maar dat de internationale gemeenschap alle vreedzame middelen zal gebruiken om Israël te dwingen zich te houden aan alle verplichtingen van het internationale recht, ten goede van allen.

Sabeel, oecumenisch centrum voor bevrijdingstheologie

Jeruzalem

5 september 2011

www.sabeel.org